

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΤΟΥ ΕΡΩΣ

Ἄνανιās Ευλάμενος. Φοιτητὴς τῆς Θεολογίας. Εὐαίσθητος, ρομαντικὸς, μύσις, ὀλίγον ἀνόητος καὶ πολὺ ἐρωτευμένος. Πρὸ παντὸς ἐρωτευμένος. Εἶχε τελευταίως ἓνα ρομαντικώτατον ἔρωτα. Τὴν ὥραιάν του τὴν ἀντίκρυε τακτικά μὲς ἀπὸ τὸ παράθυρό της ὅταν περνοῦσε ἀπὸ τὸ δρόμο τὸ στενὸ συνοικιακὸ δρόμο.

Πάντα ὥραία, πάντα γοητευτικὴ, ἓνα ὄνειρο ἐμορφιάς, ἓνα ὄνειρο κάλλους...

Ξανθὴ ὡς ἄγγελος οὐρανοκατέβητος, μὲ γλυκὰ γαλανὰ μάτια, μὲ ζεῖλη κοράλλινα, μὲ φρόνιμα μαῖσα σὰν τὰ φτερά τοῦ κοράκου!

Τὴν ἔβλεπε κ' αἰσθανόταν τὰ γόνάτα του νὰ λυγίζουν...

Ἡ καρδιά του χτυποῦσε γοργὰ ὡς νὰ ἠθέλε νὰ σπάσῃ...

Ἡ κόρη ἦταν πάντα σεφερτικὴ, πάντα ἀκίνητη, πάντα συλλογισμένη...

Αὐτὸ ἔκανε τὸ νέο νὰ τὴν συμπαθῇ περισσότερο.

Νὰ τὴν συμπαθῇ;

Ἄλλὰ δὲν τὴν συμπαθοῦσε μόνο.

Τὴν ἀγαποῦσε καὶ τὴν ἀγατοῦσε τρελλά...

Ἐνα μόνον δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσῃ. Γιατί ἔμεινε διαρκῶς ἢ πανέμορφη νέα, μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι, μέσα ἀπὸ τὴ λεπτὴ, τὴν ἀαχνοῦφρανη ζουρτίνα...

Ποτὲ δὲν τὴν εἶδε νὰ προβάλλῃ ἔξω, ποτὲ δὲν τὴν ἄκουσε νὰ μιλή. Φανταζότανε ὅμως καὶ τὴν φωνὴ της καὶ σὶ ἄλλινη, ἀργυροχρῆ, ὅμοια μὲ κελάδισμα ἀηδονιοῦ!

Ἐρωτᾶς του τὸν ἔκαμαν νὰ περνᾷ δυὸ καὶ τρεῖς φορὲς τὴν ἡμέρα μπρὸς στὸ σπίτι της.

Ἄλλοτε ἢ νέα οὔτε γόρριζε νὰ τὸν κοιτάξῃ.

Εἶχε τὸ πρόσωπό της, τὸ θεῖο, γορτισμένο ἀλλοῦ κ' ἐφαίνετο βυθισμένη σ' ὄνειροπολήσεις...

Ἄλλοτε εἶχε τὸ πρόσωπο γορτισμένο πρὸς τὸ δρόμο.

Τὰ μάτια της ἔσπεφταν ἐπάνω του, μὰ κανένα γνέφισμα, τὸ παραμικρὸ χαμογέλιο... Γιατί; Γιατί;...

Δὲν ἐνόησε πὸς τὴν ἀγαπᾷ;

Ἡθέλε περισσότερες ἐνδείξεις τοῦ φλογεροῦ ἔρωτός του;

Ἦσως ἢ ἦταν ἔτσι... Καὶ ἓνα δειλινὸ, καθὼς τὸν κοίταζε μὲ τὰ ὀλογάλανα, ἀκίνητα μάτια της, ἔβαλε περνώντας τὸ χέρι στὴ καρδιά του καὶ τῆς ἔγνεψε μὲ τρόπο: — Πονῶ!...

Ἡ νέα οὔτε τοῦ ἀπήνησε κἀν...

Αὐτὸ πῆγε νὰ τὸν κάμῃ τρελλό. Ὁ ἔρωτᾶς του τὸν παρέφερε.

πῆγαν νὰ τρελλαθῇ...

Καὶ τὸ δεύτερο ἀπόγευμα, περνώντας κίτω ἀπ' τὸ παράθυρό της τῆς πέταξε ἓνα τριαντάφυλλο ποῦ κρατοῦσε στὰ χεῖρα...

Τὸ τριαντάφυλλο χτύπησε στὸ τζάμι κ' ἔπεσε πάλι στὸ δρομὸ...

Ἡ νέα ἔμεινε ἀτάραχη.

Ἐνός ἔγνεψε ἔξω φρενῶν. Θὰ τῆς γράψω ἐπιστολὴ, σκέφθηκε.

Καὶ πραγματικά τῆς ἔγραψε μιὰ ἐπιστολὴ γεμάτη, αἰσθημα, γεμάτη πάθος... Κι' ἓνα μεσημέρι ποῦ τὸ τζάμι ἦταν μισάνοιχτο σχεδόν,

τῆς τὴν ἔριξε μέσα στὸ δωμάτιο καὶ προχώρησε τσαγαμένος...

Ἄ τὴν πειὰ ἦταν βέβαιος πὸς θὰ τὴν συγκλονίσει, πὸς θὰ τὴν συγκινοῦσε, πὸς θὰ τὴν ἐξανάγκασε νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ ἀφεικτῶς. Μὰ ἀπατήθηκε. Αἱ ἡμέρες περνοῦσαν καὶ ἡ νέα τηροῦσε πάντα τὴν ἴδια στάσι...

Ψυχρὴ, ἀκίνητη, ρεμβώδης, ὄνειροπόλος, ἀμίλητη... Γιατί; Γιατί; Ὁ νέος πῆρε πειὰ τὴν τελευταία του ἀπόφασι.

Ἐβόρεξε ἀπὸ τὸ προῖ καὶ οἱ δρόμοι ἦσαν ἔρημοι. Ἀπεφύσισε νὰ τῆς μιλήσῃ. Νὰ κάμῃ κἀτι πειὸ τολμηρὸ χάριν τοῦ ἔρωτός του.

Ν' ἀνέβῃ στὸ παράθυρό της, πατώντας στὶς κινγκίδες τοῦ παραθύρου τοῦ ὑπογείου.

Ἡ τύχη τὸν εὐλόγησε.

Καθὼς περνοῦσε τὴν ἀντίκρυσε πάντα μελαγχολικὴ καὶ πάντα ἀμίλητη.

Στάθηκε στὴ μέση τοῦ δρόμου καὶ τῆς φώναξε σιγανά:

— Δὲν θὰ μὲ λυπηθῆτε;

Ἡ νέα δὲν ἐσάλεψε. Τσιμουδιά!

— Δεσποινίς, τῆς ξανάπε, εἰσθε τόσο σκληρὴ;

Καμμι ἀπάντησις.

— Σὰς ἀγαπῶ, ναί, σὰς ἀγαπῶ σὰν τρελλός!...

Σιωπῇ...

Ἐνός παρεφέρθη

Προχώρησε στὸν τοῖχο, ἀνέβηκε στὰς κινγκίδες τοῦ παραθύρου τοῦ ὑπογείου, ἀνέτεινε τὸ σῶμα του καὶ γατζώθηκε μὲ τὰ χεῖρα στὴ ζουρτίνα τοῦ παραθύρου της.

Μιὰ προσπάθεια ἀκόμη καὶ νάτος ἐμπρὸς τῆς κρεμασμένως στὸ νερό.

Τὴν ἀντιχρόζει, τὴν κοιτά, φρυάττει, τὰ μάτια του γοργλώνουν ἀρήνει μία κραυγὴ φρίκης καὶ πέφτει στὸ πεζοδρόμιο φαρδὸς πλατύς!...

Ἐνός ἀγγελοῦ τοῦ ἦταν φευτικός. Μιὰ κούκλα ἀπὸ αὐτῆς τῶν βιτρίνων καὶ τίποτε ἄλλο!...

Ὁ κ. ΑΝΑΠΟΛΟΣ

ΠΛΕΧΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Ἡ φλόγα ποῦ λιώνει τὴν καρδιά μου μοιάζει μὲ τὴ φωτιά ποῦ ἀνάψε ὁ Ἄβραάμ.

Ἄν δὲν ἦταν τὰ δάκρυά μου, θὰ πνιγόμουν ἀπὸ τοὺς φλογερούς στεναγμούς τῆς καρδιάς μου.

Ἄν δὲν ἦταν οἰστεναγμοὶ μου, θὰ πνιγόμουν ἀπὸ τὰ δάκρυα τῶν ματιῶν μου.

ΕΛ ΑΓΚΥΡΙΑ

Χαρὰ σὰ μάτια μου νὰ ἴδω τὰ πολυαγαπημένα, Ποῦ μῶδειζε σκληρὸ ὄνειρο στὸ σάβανο κλεισμένα.

Δ. Σολωμός

Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ ἔρωτας τὰ σπλάχνα μας τινάζουν, τὰ σπλάχνα καὶ ἡ θάλασσα ποτὲ δὲν ἠσυχάζουν.

Δ. Σολωμός

Σ' ἀγαπῶ!